Utför en trappa föll i fördags trädgårdsmästaren L. Andersson i Söderköping och slog hufvudet så att han afled.

Olyckshändelse vid jagt. Då landtbrukaren Samuel Ekman å Framnäs i Dalsland sistl. torsdags eftermiddag var ute på jagt och derunder skulle hoppa öfver ett dike, halkade han och föll omkull, hvarvid skottet brann af och inträngde i bröstet med den påföljd, att han afled efter omkring en qvarts timme.

Fyrtio tusen i ovikta sedlar hade en nyligen i Visby afliden gubbe, en f. d. sjöman, lemnat efter sig i sina gömmor. Den aflidne hade på sin tid varit med om att gräfva guld i Kalifornien och kallades efter hemkomsten derifrån gemenligen för »guldgubben». De stora penningsummor, som han nu visat sig vara egare till, har han lätit ligga orörda ar från år och under tiden knappast unnat sig sjelf och sin hustru ens det allra nödvändigaste. Gotl.

Hårdt pröfvad familj. För 32 år sedan skulle hemmansegaren Jakob Bingström från Gothems socken å Gotland söka sin lycka i Amerika och afyttrade för den skull hela sin jordegendom. Försedd med en reskassa på 1,000 kr. tillika med ett bref på 30 kr. och en amerikansk vexel, hvilka tillika med andra värdefulla saker voro nedlagda på botten af en koffert, anträdde Bingström med sin familj Amerikaresan. Men de lunno ej längre än till Visby, der de blefvo bestulna på hela sin reskassa. Hustruns guldringar och vexeln voro det enda som tjufven lemnat qvar. Ensamstående och förtvifladt måste Bingström återvända till sin hemort, der han stod hemlös och utan annat skydd för sig och sin familj än det som välvilliga grannar beredde honom. Men han förlorade ej modet, utan började på nytt att arbeta, och efter mycken sträfvan fick han å nyo ett hem för sig och de sina, men genom en långvarig process, som öppnades mot den han misstänkte för stöldeg och mot hvilken inga bevis funnos, höll Bingström å nyo på att förlora hem och efter så mycken sträfvan lyckats förvärfva sig.

Men ännu en svår pröfning hade han att genomgå: han nedlades på sjukbädden och blef der ständigt liggande i 21 långa år. Hans idoga, präktiga hustru höll dock hemmet i godt stånd, uppfostrade sina sex barn till nyttiga, dugande samhällsmedlemmar, hvilka gjorde sina hårdt pröfvade föräldrar glädje och heder. Den 3 denne fick hon tillbaka ögonen på sin äldrige make, som då gick ur tiden och för hvilken hon varit ett stöd och en hjelp i sorgens och lidandets tider.

Utnämningar, afsked m. m.

De kommissionärer kvilka skola betjena allmänheten äro under Innevarande år: I jordbruksdepartementet: t. häradshöfding N. von Dardel, i landtförsvarsdepartementet registratorn J. L. Leyonmarck, i sjöförsvarsdepartementet registratorn E. Rahm, i civildepartementet revisorn C. L. Tenow, i finansdepartementet amanuensen Edvard Lagerbring, i ecklesiastikdepartementet registratorn E. Westerling, hos patentbyrån registratorn W. Swalin, hos domänstyrelsen e. jägmästaren H. Modlgh, hos öfverstehållalarecmbetet amanuenserna P. Svalander, och C. Lundholm, hos länsstyrelsen i Stockholms län landskansliesten F. Kjerrman, K. Öhman och landskontoristen O. Rudberg, hos kammarkollegium registratorn friherre C. W. af Klinteberg, hos kammarrätten v. häradshöfding O. Sjöbohm, hos statskontoret revisorn F. A. Elfving, hos kommerskollegium kassören G. E von der Burg och hos landtmäteristyrelsen ingenjören friherre H. Kruuse.

Våra grannar.

Norge.

16,000 år gamla äpplen

ha kommit till Kristiania, der de blifvit funna i en last kol från Australien till gasverket. Man tror att de förstenade äpplena förskrifva sig från brunkolsperioden och att de halva ungefär den nämda respektabla åldern. Då de delas lukta de ännu af frukt(?!!) och man kan se att de varit masktungna.

»Krigsfruktan».

Med anledning af en i en norsk tidning syralig uppgift, att en styrka af 20,000 man svenska trupper i sommar skall sammandragas till fältjänstöfningar i Jemtland, skrifver norska »Dagbladet»:

»Härå behöfver ju icke ligga något oroande, men å andra sidan kan det icke nekas, att platsen just under dessa tider kunde ha varit lämpligare vald. Vår höger vill ju skrämma oss med ett krig med Sverige. De der öfningarna måtte väl icke vara afsedda att understödja skrämskotten? Man kan festas att tro både ett och annat, men ett äro vi dock säkra på: normän låta icke skrämma sig till att afstå från det allra minsta af sin frihet och sjelfständighet eller sitt lands ära och rätt.»

I ett följande nummer af »Dagbladet» heter det ytterligare:

»Svensken ropar böh! böh! öfver Kölen. Han gör det i tidningar, i stora militärbudgeter och i fältmanövrar vid den norska gränsen.

Men Morgonbladet må icke glädja sig. Det skrämmer icke normännen från att hålla på sin rätt — egen utrikesstyrelse och eget konsulatväsen.

Det skall valen visa.»

B. B. hade, säger Morgenbl, nog ändock icke så orätt, då han skref om »krigsfruktan». Den röda pressen har nemligen redan börjat blekna af skräck och förbittring vid tanken på, att det till sommaren skall hållas »svenska fältjenstöfningar i närheten af den norska gränsen».

Finland.

En jernväg Uleåborg—Ishafvet

lär nu skola blifva en verklighet. Den blir 750 kilometer lång och får sin ändpunkt antingen vid den Petschangska bugten nära norska gränsen, eller ock vid Wladimir-hamnen.

Banan beräknas kosta 18 millioner rubel, hvaraf Ryssland skall bära tre femtedelar och Finland återstoden.

Våra småttingar. Lillan som blifvit ställd i skamvrån för det hon varit stygg:

— Se så, söta mamma, kom och kyss mig, så skall jag inte vara ond på dig längre.

Lockande. Brudens moder, som förstår ett kommissionsaxkontor:

— Kontanter kan jag visserligen inte ge min dotter, men hon skall genast få tre tjenstflickor med sig i sitt nya hem.

En sensationell mordprocess.

För några dagar sedan började i Belgrad processen mot serbiska kvalleriolitzanten Toditschs mördare. Då medlemmar af Serbiens förnämsta familjer äro inveckade i denna affär, har det varit nödvändigt att gå till värja med en viss försigtighet, och derför har det först efter nära två års förlopp lyckats domstolen att skaffa det nödvändiga materialet för att på grundval deraf kunna börja en process.

Sakens förhistoria är i korthet följande:

Löjtnant Toditsch, som var en af Serbiens elegantaste och dugligaste kavalleriofficerare, hade länge försökt att bliva förflyttad från det inre landet till Belgrad. Våren 1892 fick han till slut sin önskan uppfylld, och han blef snart dagens hjelte såväl inom Belgrads garnison som inom societeten.

Då Belgrads ridklubb i maj samma år höll sin första kapplöpning, var löjtnant Toditsch med och vann priset i officerarnas steeplechase. I anledning af sin seger gaf han för sina kamrater en middag på en restauration i närheten af Rakovitza utanför Belgrad. Middagen lär också hafva bevistats af några damer, men hvad som för öfrigt tilldragit sig under den samma, är obekant.

Löjtnant Toditsch begaf sig sent om aftonen ridande tillbaka till Belgrad, men kom aldrig till staden. Deremot kom under natten vården från Rakovitza plötsligt till kavallerikasernen och berättade, att han hade fannit löjtnant Toditsch liggande död på landsvägen vid sidan af sin häst. Toditsch hade druckit mycket och varit mycket munter, då han steg till häst. Möjligen hade han under ruset störtat af hästen och slagit ihjel sig.

Toditsch lik fördes derpå till Belgrad. Det var icke många, som trodde på vårdens förklaring. Den aflidnes familj begärde, att liket skulle undersökas af en kommission, bestående af både militära och civile läkare, och nu inträffade, att medan de militära läkarne förklarade, att döden framkallats genom ett fall från hästen, påstodo deras civila kolleger att Toditsch blifvit mördad.

Saken väckte ofantligt uppseende och en sporttidning i Berlin, som tycktes hafva god källa, berättade saken på följande sätt:

Löjtnant Toditsch har blifvit mördad på det mest brutala sätt. Hans angripare togo störar från en gärdesgård och slogo så länge Toditsch, hvilken försvarade sig hjeltemodigt, tills han sanslös och blödande sjönk till marken. Sedan släpade de honom bort i en vrå och läto honom ligga, tills vården fann honom. Den olycklige officeren var förfärligt lemlästad. Flere refben voro af, hufvudskålen spräckt, det ena ögat inslaget och näsan krossad. Löjtnant Toditsch hade icke sansen och har icke kunnat afgifva någon förklaring. Att man i Belgrads officerskretsar helst önskar saken nedtystad och på det ifrågasatte bestrider att detta gräsliga mord begåtts af löjtnantens kamrater är helt naturligt.

Nu har, som sagdt, processen börjat och torde bringa ljus i saken.

»De bättre lottade» klassernas allmänna opinion är ofta nog ett konstigt kreatur, den också. Nog kunde man t. ex. med anledning af den Rieborgska skandalen ha väntat af pressen en ordentlig afbasning åt »tidsandan», den styran. Men sensorernas har så godt som uteblifvit och man har mestadels inskränkt sig till att framhålla hurusom R. hade »för litten lön».

Ja vist, ja! När en bankbokhållare, som för många år sedan förskingrade en stor summa, åtnjuter förtroende i verket endast behöfver den ej allt för sällsynta, om än i praktiskt afseende mindre värdefulla papperssnuffi, som kallas studentexamen, och som har en jemförelsevis mycket bevärad tjenstgöring (10 f. m.—3 e. m.), hvilken ej hindrar att han på det par af efterskriftsdagens timmar ganska väl kunde användas till extra arbete — inte har större årslön än 4,250 kr., så är det inte underligt om han kommer att hängifva sig åt »ogentligheter!»

Det var ju meningen!

Nu är det så, att en bokhållare i den gamla, aktade och förnäma inrättning som heter riksbanken, är den *bäst* aflönade af alla tjenstemän i samma kategori, d. v. s. i de verk, der det för inträde ej fordras styfvare examenspapper än studentbetyg (vid telegrafverket tillkommer en fyra månaders fackkurs). R., som blef ordinarie kontorsskrifvare med omkring 2,000 kr. redan år 1878 och som under intet af de senaste tio åren haft mindre årsinkomst än 3,000 kr., hade sedan 1892 högsta lön »i andra graden» plus *ett* ålderstillägg, tillsammans 4,250 kr.

En tullkontrollörs högsta årslön jemte *ett* ålderstillägg utgör 3,000, en lägsta klassens telegrafkommissaries dito dito också 3,000, en postkontrollörs 2,800 och en jernvägsbokhållares bara 2,250 kr. *ett* ålderstillägg inberäknadt även för de begge slutnämnde.

Om nu en riksbanksjtenteman i andra graden förmenas vara nästan tvungen att »förskingra» — det der rigtigt fula ordet, nl vet, begeguas inte af genuint folk — en smula, huru fastigt bedöftigt nämde det inte då vara ställdt för tullkontrollören, telegrafkomissarien, postkontrollören och jernvägsbokhållaren, och huru alltför innerligt jemmerfullt för kontorsskrifvaren i banken, kammarskrifvaren i tullen, telegrafassistenten, postexpeditören och stationsskrifvaren!!! Och borde inte stackars unga läroverksrektorer — och adjunkter samt fadermodern till *Ordet fritt*.

Gåfva.

Af patron C. Burman i Glasått, har Hammerdals fattighem fått mottaga den värdefulla gåfvan af sju färskinnsfällar. Till den ärade gifvaren får jag, enligt uppdrag, å fattigvårdssamhällets vägnar på detta sätt hembära dess tack.

Hammerdal den 17 Jan. 1894.

Olof Svensson,
kommunalnämndens ordf.

Utlandet.

Italien i trippelalliansen.

Den fromerska tidnirgen »Tribuna» kommer med det märkliga afslöjandet, att ministären Giolittis företrädare och den första Crispiska ministärens efterträdare, kabinettet *Rudinì*, skall hafva gjort allvarsamma försök att närma sig Frankrike för att Italien derigenom skulle få hjelp att komma ut ur sina stora finansiela svårigheter. Markis Rudini, som då sjelf var utrikesminister, skall för vinnande af detta ändamål till och med hafva gifvit formligt löfte, att *Italiens ställning till trippelalliansen skulle modifieras.*

Följden af detta närmande blef emellertid den, att Frankrikes fordringar skruf vades upp allt mer och mer i höjden. Och till sist gjorde det franska banksyndikat, som var ifrågasatt att förstränka Italien de nödvändiga kapitalen för finanskrisens lösning, till vilkor för sin medlumkomst, att italienska armén skulle minskas med tvenne armékårer.

Tyskland och Österrikes ambassadörer i Paris, hvilka fingo nys om dessa förhandlingar och inrapporterade saken till sina resp. regeringar. Tyskland och Österrike förelade då Italien alternativt att antingen genast definitivt förnya trippelalliansfraktaten eller utträda ur förbundet. Italien valde det förra alternativet. Och detta var anledningen till, att trippelalliansen förnyades så tidigt och *innan* traktatstiden ännu utlupit.

Vaillant som gisslan?

»Figaro» vill veta, att *Carnot* ämnar benåda *Vaillant* ad interim, d. v. s. så länge intet nytt bombattentat förövas. Vaillant skulle alltså hållas i fängelse såsom gisslan för, att anarkisterna hålla sig lugna.

Kejsaren och Bismarck.

Kejsar Wilhelm vill nu försona sig med Bismarck, af »hänsyn till efterverldens dom», och det ehuru det medgifves, att de emot Caprivi oppositionella elementen skola derigenom vinna i styrka.

Till kejsarens ombud har Bismarck svarat, att han skall hafva äran att om lördag på kejsarens födelsedag uppvakta houom i Berlin.

Statskuppsplaner i Serbien.

Märkliga underrättelser hafva i dessa dagar ingått från det ofoliga Serbien, målande att hela ministären ingifvit sin afskedsansökan och att exkonungen Milan återkommit till Belgrad.

Det är icke fullt ett år sedan den unge Alexander med de radikales bistånd utförde sin djerfva statskupp och körde bort de liberala regenterna samt med dem hela det liberala partiet. Men redan för månader sedan började de radikale märka, att konungen ej längre var dem bevågen; han började undvika att sammanträffa med sina ministrar och konfererade i stället med oppositionens ledande män.

Den öppna brytningen skedde för några dagar sedan, då konungen i förtrolig audiens mottog den förre krigsministern, hvilken liksom de öfriga medlemmarne af kabinettet Avakumoviij står under åtal för högförrädiska handlingar. Den nuvarande undervisningsministern Vesnitj begärde då att afsked, motiverande detta steg med konungens inkonstitutionella förfarande att rådpläga med ministerns fiender bakom dess rygg.

Hvad som påskyndat krisen är regeringens finansiella förlägenhet. För att kunna täcka januari-kupongerna har hon måst hälla inne en del officerares löner; desse vände sig till konungen och klagade, och konungens omgifning befarar ödesdigra följder af missnöjet inom armén. Det har derför mycket talats om en militärregering, utan hänsyn till parlamentarism och författning.

Men en dylik kupp skulle sätta de radikale i harnesk, och de radikale äro mäktiga. De ha besatt hela förvaltningen med sina anhängare, och af 5,000 kommuner ha omkring 3,800 radikala borgmästare och råd. Derjemte äro bönderna tillgifna det radikala partiet, som skaffat dem rösträtt. Nya val skulle endast öka dess makt.

I denna brydsamma belägenhet säg den unge konungen sig ingen annan råd än att — tillfråga sin fader, exkonung Milan. Hur fast beslutet det radikala partiet är att nu möta våld med våld, framgår af ryktet, att Milan vid sin ankomst till Belgrad skulle fallit offer för en lönmördare — ett rykte som dock visat sig vara falskt.

Milan har börjat med att i sin sons namn afgifva en förklaring till det radikala partiet. Deri heter det, att det radikala partiet efter Dokitsch gjort konungens regeringsprogram illusoriskt. I hela landet herskar laglöshet och intolerans mot icke radikale. Konungens förestållningar hade varit fruktlösa.

Bland de fordringar, som konungen framställt och de radikala afslagit, märkes särskildt upphäfvandet af lagbestämmelserna angående föräldrarna.

Hur saken nu skall utveckla sig, är emellertid ej godt att säga. Redan de närmaste dagarne torde dock skingra den oroliga ovissbet, hvarmed händelserna i Serbien öfverallt motses

Björndans.

När björnen går och lufsar och lunkar i skogen ser han bederlig och gedigen ut. Han sätter de långa breda tassarne i marken med kläm och en viss långsam värdighet. Han är klumpig, men hans väldiga styrka och massiva rörelser göra ett imponerande intryck. Det är dessutom en viss humor och naturfrisk glädtighet i honom, der han går och brummar för sig sjelf och smokar reda på godsaker och smörjer ned sig om truten.

Hm, hm, här är det godt om linnea och bär, det luktar godt och smakar godt, säger björnen och luktar och smakar och brummar. Och när han kommer ut i skogsbrynet ställer han sig att glana med sina godmodiga ögon uppåt himlen, der lärkan hvilar på sina vingar högt, högt uppe i luften och drillar så vackert som vore det öfver paradisets lustgård. Hm, hm, det kan man kalla sång och vackert solvädet är det också, säger björnen och glanar och brummar. Hm, hm, mycket vacket väder, mycket vacker sång.

Han är naturpoet och förstår så obegripligt väl hvad vinden säger när den susar i tallarna och hvad forsen menar när han sorlar och sqvalpar mot hällarna och fågeltalaren är honom lika välkänd som hans eget brumspråk, och ekorren nickar och snattrar bekant åt honom, när han lufsar förbi der nere.

Ibland ligger sig björnen i dvala i sitt ide, och då är han poet som aldra mest. Då drömmer han sig skogen och himlen och väderleken ändå vackrare. Hela lifvet är ett sallgt björnlufs genom idel härligheter.

Men så händer det att det kommer folk och petar på honom med spett eller täcker eld på enris för att röka honom ifvande till rökt björnskinka eller åtminstone få ut honom ur idet, så att de kunna få slå honom i skallen med en yxa.

Då blir björnen vred öfver att han icke kan få drömma sina vackra drömmar i fred. Han går ut och slår omkring sig med sina breda ramar och bryter sig fram och lufsar djupare in i skogen. Ibland vänder han sig om, ställande sig på bakbenen, gapar argt och vinkar hotfullt med ramarne. Och ve den hästkrake eller kostackare som vid den tiden kommer i nalles närhet. Det vankas örfilar, som döda på fläcken.

I detta tillstånd är björnen icke vidare älskvärd, och folk och få ha med rätta respekt för honom. Det är en obändig naturkraft i honom, han är en klumpig bärskrk, men ingen narr.

Annat är det, när björnen gripes af ärelystnad att lefva med i verlden och öfvergifver sin kära skog, der han trifves och passar så väl — för att i stället visa sin färdighet i dans inför en cirkuspublik. Han försöker göra eleganta pirueter med de otympliga tårna och inbillar sig att han är lemna i sälla baletens finesser. Han blinkar slugt med sina skogsnära ögon och gör dumdristiga krumsprång, som alltid sluta med att han faller pladask på alla fyra. Hela cirkus ligger dubbelvikes af skratt. Då blir nalle vred och slår blindt i luften, ibland slår han sig sjelf på örat och ramlar öfverända. Och icke blir nalle mindre komisk för det.

»Nej för dans du alls ej passar,
Ingen grace i svans och tassar,
kära nalle, bjud ej till!

Det är kanske litet kitsligt att likna Björnstjerne Björnson såsom politiker vid denne dansande björn. Men nog hör han mera hemma i naturpoesiens friska urskogar, der hans naiva, men ärta skaldegenl är födt och boret. I stället sätter han sin ära i att dansa menuett på den politiska skådebanan. Han lägger ut djupa planer och ger vissa råd till höger och venster. Man bär sig dumt åt — så här skall det gå till! Och Björnson dansar fram för att vies den rätta politiska dansknsten. Och så faller han plötsligt ned på alla fyra ramarne. Då skratta alla spjufrar både på högra och venstra sidan och då blir Björnson vred och örfilar luften och sig sjelf.

Nu senast har han gifvit både höger- och venster-regeringen en uppsträckning. Man har gått rasande till värja, det duger icke. Men sjelf faller den kloke rådgifvaren ned i det bedröfligaste patriot-tvrsvl. Han, som dock vill gälla för en humanitetens och den ona evida europeiska odlingens man, tar munnen full af skryt öfver Norges utomordentliga förträfflighet och af slagskämpestickord mot svenskarne. »Svenska Dagbladet» har i honom sin bäste härjunge, fastän de stå som fiender mot hvarandra. Och han, fredsvännen, manar till rustningar — för att dräpe krigsfrygten!» Ett mycket sällsamt sätt att dräpa krigsfruktan.

Den patriotiske björnen lefver för öfrigt och förunderligt nog qvar äfven hos andra af Norges yppersta diktare och just de, som äro de modernaste och annars ha en kritisk blick för alla lifvets företeelser — den fine satirikern Kjelland, som slungade skällsordet »folge hund» i ansigtet på Sverige, och den finkänslige och djuptanlagde Arne Garborg, som skref en versifiered förbannelse öfver venstervpolitikens motståndare. Det är som bodde i dem en gammal grof gengångare från den tid då »barbarit var fosterländskt», att tala med Tegnér. Och när slika män, begåfvade med yppersta lntelligens, bära sig så åt, tycker man nästan att den tid ännu icke kommit, då »stryken skar sitt skägg och vetet vardt en makt.»

Att tala om våra egna nationalhatsvrövlare är knappast mödan värdt. De höra i allmänhet till genomsnittsintelligenserna, och man kan icke begära så mycket af dem.

Märkvärdigt är emellertid att folk på båda sidor om gränsen aldrig tröttnar på detta ändlösa käbbel. Det har väl nu varat minst tio år och borde enligt alla naturens lagar sjelfdö af idel leda och tickel. Men det tycks vilja fortgå ända tills professor Falbs komet kommer och gör slut på grälet och med detsamma på hela jorden och allt hvad deruppå är.

Hans Sax

1 »Karlstadstidningen».

den allmänna meningen för er, och lagen sjelf ursäktar ju en man i dylika fall, när hustrun begått äktenskapsbrott.

— Ja, om han öfverraskar henne på bar gerning, anmärkte Lorens.

— Minst tio personer å hotellet torde kunna intygs, att hon oupphörligt besökt Meillant och detta är alldeles nog. Var således vid godt mod! Ni är ingen mördare. Ni är helt enkelt en förolämpad make, som sjelf skipat rättvisa, och långt ifrån att döma er, kommer man att visa ert deltagande. Till och med sjelfva dödssättet talar till er förmån. Hade ni haft ett vapen med er och begagnat det, skulle man kunnat tänka sig, att allt varit öfverlagdt på förhand; men nu är det ju tydligt och klart för en hvar, att ni ej varit herre öfver er sjelf. Ännu en gång, ni har ingenting att frukta. Bäst dock, att ni genast angifver er sjelf å närmaste poliskontor.

— Skulle jag frivilligt gå i fängelse för att spärras in ensam i en cell? . . . Nej, nej — åtminstone icke i afton!

Florine hade på senare tiden vunnit allt för mycket inflytande öfver Lorens för att icke få sin vilja fram. För öfrigt förespeglade hon honom, att han med sin rang, sin titel lätt skulle genom spanska legationens bemedling lyckas blifva förnatt på fri fot mot borgen.

Efter att hafva inpräglat hos honom, hur han borde lägga sina ord, for hon sjelf med

till poliskontoret i närheten, af fruktan för att han skulle ångra sig.

Vid sin återkomst öfvertänkte hon närmare sin egen ställning. Målet för hennes önskningar låge nu nära. Ingenting skilde henne längre från Lorens. Denne var så beroende af henne, att hon kunde gifta sig med honom, när hon behagade. Hvad markiskronan skulle lända henne väl!

Framtiden skimrade i rosenrödt. Och det närvarande? Ja, allt skulle nog aflöpa lyckligt, blott icke namnet Simonnet kom på tapeten under ransakningen. Finge Malapat se det i tidningarne, kunde det falla honom in att till Blanchards förmån underrätta polisen om, hvad han visste angående fågon och dermed vore mähända allt förloradt.

Florine kom nu att tänka på, att hon på senare tider allt för mycket vårdslösat sin man. Också beslöt hon genast att fara ut till honom. Det vore kanske ändå rådligast att lemna Paris för någon tid.

Dagen derpå packade hon ned sin eleganta garderob i en koffert, lade in sina värdesaker i en resväska och begaf sia till Maison-Lafitte.

Hennes man blef icke litet öfverraskad i sitt lilla, anspråkslösa hus.

— Ja, hvad tycker du? utbrast hon. Jag kommer för att tillbringa några veckor här ute. Vären har återkallat minnena af min ungdom och af landtlifvets behag, och dessutom längtade jag efter dig. Hvad du sade vid ditt sista besök, rörde mig djupt, och jag ville ännu

behandling af domstolen, och det kunde ej ske förr än i Juli månad.

Ändtligen kom rättegångsdagen.

Trots den döda säsongen, intresserade sig alla menniskor på det lifligaste för saken. Den förnäma veiden strömmade tillbaka från baden. Hjelten var ju en person ur deras egen krets, och dertill en ovanligt vacker karl. Äfven teater- och demimonddamerna voro angelägna att få öfvervara upplösningen af det a sorgespel, hvari deras f. d. »kamrat» tagit del.

Förhandlingarne företedde till en början ingenting särskildt anmärkningsvärdt.

Lorens besvarade klart och bestämdt alla frågor samt skildrade med gripande sanning sin kärlek och svartsjuka. För öfrigt aktade han sig för att lasta Mathilde. Han beklagade hennes »förvillelse», och under ett utbrott af ånger, hvilket icke allt igenom var hycklad, förbannade han med tårar i ögonen sitt besinningslösa handlingssätt och anropade den mördade om förlåtelse.

Särskildt denna del af hans tal verkade högst fördelaktigt på både publiken och de edsvurne.

Äfven Meillant gjorde ett särdeles godt intryck. Trots åhörarnes leenden, vidhöll han bestämdt, att den sköna markisinnan aldrig varit något annat och mera för honom än en trofast väninna. På samma gång erkände han emellertid, att det ej förvånade honom, om markisen trott det värsta, samt att dennes raseri och den sorgliga följden deraf vore ur den synpunkten ursäktliga.

och misstankarne kommo naturligtvis att riktas mot honom. Hvart skulle han smyga sig undan?

Slutligen föll hans tankar på Florine. Det var hon, som ställt till alltsammans, och hon måste rädda honom . . .

Han stannade och såg sig omkring. Hvar befann han sig?

Madeliene-kyrkan syntes i närheten. Härifrån var det ej långt till Rue Suresne, och han ilade dit, ännu förföljd af de stirrande ögonen . . .

* * *

Florine väntade otåligt. Lorens hade lofvat att besöka henne på aftonen, och hon var nyfiken att få veta, hur hans sammanträffande med Meillant utfallit. Antagligen komme de att duellera.

Under nuvarande förhållanden vore detta också bästa sättet att befria sig från den farlige motståndaren. Lorens både öfvat upp sig betydligt både som fäktare och skytt, och hans hat och förbittring skulle göra resten.

Sent omsider ringde det. Florine hade försigtigtvis skickat bort sin kammarjungfru, och hon öppnade sjelf.

Så snart Lorens kommit in, märkte hon genast, att något allvarsamt var på färde. Askgrå i ansigtet och med kläderna i oordning, sjönk han ned på en stol.

Hon behöfde ej göra någon fråga. Kastande en skygg blick omkring sig, sade han hest: